

ronsana

SANTA EULALIA DE RONSANA

ANY 1969

« LES GITANES »

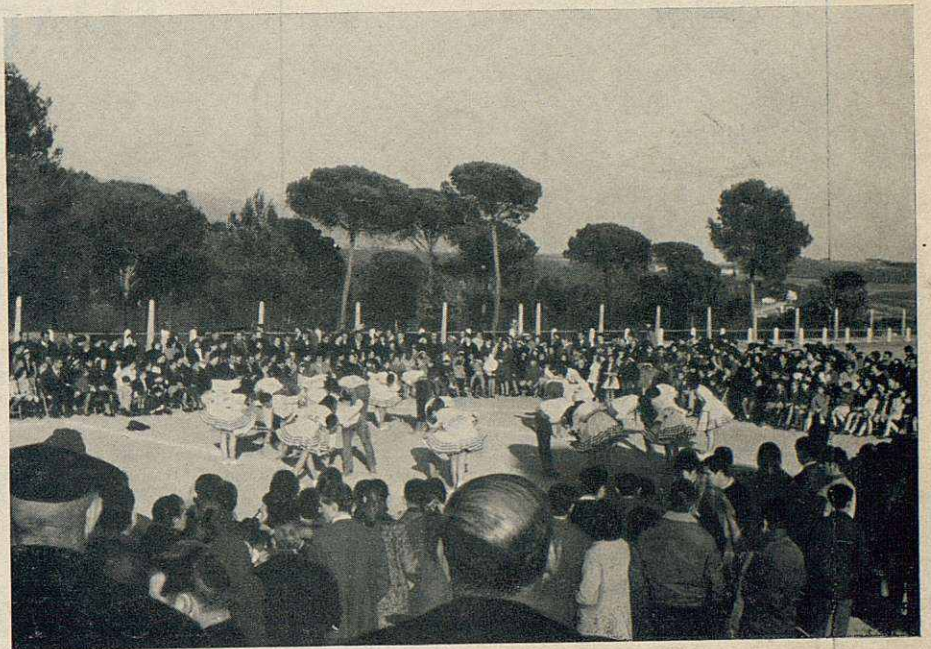
Feia un vent que tallava. El Montseny nevat. El sol, malgrat no deixar-se cobrir, tampoc escalfava perquè ja era la tarda.

No obstant això, la gent de Santa Eulàlia, de totes les edats, va sortir en pes de casa seva. els camins del camp de futbol estaven més concorreguts que mai.

Tot això perquè era el «Dia de les Gitanes». Feia quinze anys que no n'hi havien hagut. Era imprescindible anar-hi. «A veure com ho faran aquests joves!». S'havien de comparar amb els d'abans.

I així, amb el camp ple, la festa va quedar molt bé. Els entesos, a la sortida, deien que els millors eren els de L'Ametlla i els nois, només els nois, de Castellar. Els altres no van desentoniar gens. Sobretot els nostres, que no van deixar veure, amb cap falla, que era el seu primer any. Ho varen fer molt bé, i fins i tot ens van sorprendre amb una cançó nova. S'ho mereixien després de tres mesos d'assajar!

Felicitem a tots els components de la colla, així com també als assajadors.

Arribades les diades del «Carnaval», ens ha semblat oportú parlar-ne una mica d'aquest ball o, potser més ben dit, espectacle.

És molt possible que no vagi néixer a Catalunya, ja que, segons sembla, fa molts anys, o segles, una tribu de gitanos, nòmada, vagamonda, el va portar aquí. Però, en la nostra comarca hi va prendre tanta intensitat que ha donat lloc a la continuïtat durant tants anys, principalment en els pobles del Vallès. I també, en els pobles de les planes del Besòs, com en les cingleres de Sant Feliu de Codines i Puiggraciós; i en els que estan al peu de les costes del Montseny, seguint Tordera avall i arribant també a dominar en alguns pobles del Maresme.

La diada d'aquest ball és per Carnestoltes, encara que actualment també es balla en altres dies. És una festa de molt «soroll», tant, o potser més, que per la Festa Major. Uns dos mesos abans no es parla pas de res més. Es busquen les parelles, s'organitzen les Colles i el vespres es reuneixen en un local per a fer els assaigs, sempre, amb un o més caps de colla, que els dirigeixen xiulant o cantant les tonades i trencant-se el cap hores i hores, per a fer combinacions estranyes que facin força efecte.

Ah! i no en parlem de les modistes! No en tenen pas poca de feina! Perquè el vestit de les balladores ha d'ésser ben fet i molt vistós. La vestimenta també ha anat canviant, doncs antigament les balladores ana-